

S01 E01
PRSTY ZRKADLA

Túlavá

uvádza

Neustále blýskanie sprevádzalo hlasné hrmotanie. Odrazené záblesky od zrkadla s osobou stojacou pred ním nepohli. Chlapík držal v ruke hnedú fľašu od piva v ktorej spodnej polovici ešte stále spočíval nápoj. Hľadel na svoj odraz v zrkadle, jeho oči pozorovali hlavne jazvu na trupe jeho takmer vernej kópie. Tá jazva nebola na jeho vlastnom tele. V zrkadle však bola. Pozrel na chlapíka vyzerajúceho na neho z poza skla. Prsty ľavej ruky vystrel a natiahol k zrkadlu. Zablýskalo sa. Pozrel na vlastné oči, ktoré ho pozorovali. Na končekoch prstov cítil studené sklo, nič viac. Odstúpil. Zo zeme zdvihol zažltnutú plachtu a prehodil ju cez rám zrkadla. Na horných rohoch ju zasunul za zrkadlo. Odstúpil. Plachta držala na svojom mieste, kým on kráčal dozadu a rukou sa oprel o masívny drevený stôl. Rozvírená vrstva prachu zo stola pomaly sadala späť na zem. Odpil z piva. Zahrmelo. Budovou zaznelo zvonenie. Trhlo ním a pozrel na otvorené dvere za sebou. Pomedzi hrmenie cvakla zámka na drevených dverách, na ktorých bol oproti zrkadlu zavesený kalendár z roku deväťdesiatšedem s futbalovým motívom.

prvú epizódu literárneho seriálu

TÚLAVÁ

Chlapík roztvoril vchodové dvere, v daždi tam stáli dve osoby, štíhly mladý a vysoký chalan. Spoločnosť mu robila o niečo nižšia dievčina s krátkym rozmočeným účesom.

„Zdravím, potrebovali by sme ubytovať,“ chalan sa snažil dostať čo najviac pod strechu.

„Poďte dnu, poďte. Na koľko dní by ste potrebovali ubytovať?“ zatvoril za nimi dvere. Chalan s dievčaťom na seba pozreli a mykli plecami.

„Asi na dve noci," chalan si prezrel chodbu ubytovne, „tie sviečky tomuto miestu dodávajú atmosféru."

„Nie je prúd. Hneď ako naskočí, rozsvietime," chlapík pozrel na sviečky po stenách. Dvojica ho sledovala po schodoch na tretie poschodie, kde zastal pred dverami.

„Toto bude vaša izba," stlačil kľučku a odhalil im izbu s dvoma posteľami, stolom a veľkou skriňou. Na stene oproti posteliam visela plochá televízia a pásik so zhasnutými LED svietidlami. Videli to vďaka baterke, ktorou po priestore prešiel. Vzal dve sviečky a dal ich do vnútra izby.

„Ospravedlňujem sa za tie svetlá," nechal ich vojsť do izby, „kľúče by mali byť vo dverách z vnútornej strany."

O chvíľu nimi zaštrngal a podal ich chalanovi do ruky.

„Ďakujeme," chalan nahodil úsmev na tvár.

„Pekný pobyt," chlapík za sebou zavrel a dievča pozrelo na chalana.

„Stále nechápem prečo sme sa potrebovali ubytovať, prečo sme nemohli ostať v Túlavej?"

„Vidíš tu búrku?" ukázal von oknom na brezu, ktorá nezvládala nápor vetra.

„No a?"

„Teraz je to v Túlavej nebezpečné, už má svoje roky," zhodil zo seba bordové sako a ostal v pistácieovej košeli.

„Čo by sa nám tak mohlo stať?"

„Niečo by sa mohlo urvať a ublížiť ti to. Takže budeme na ubytovni," pozrel na dvere, „nepýtal si zálohu."

„Čo?" pozrela na neho.

„Na ubytovniach si vždy dopredu vypýtajú zálohu, alebo chcú aby si zaplatila dopredu, neurobil to."

„Tak asi len zabudol," vošla do kúpeľne, kde zo seba zhodila premočené tričko a začala ho žmýkať, „a mal si zobrať aspoň dáždňik, menej by sme zmokli."

Po týchto slovách počula klapnúť kľučku, vyzrela z kúpeľne. Pokrútila hlavou: „Samozrejme, ako inak.“

PRSTY ZRKADLA

Chalan kráčal v pistáciovej košeli chodbou osvetlenou len sviečkami. Na podlahe ostávali mokré stopy podrážky po jeho čínskych teniskách. V ruke držal sviečku, ktorú vzal zo steny, svietil na dvere. Všetky boli rovnaké. Okrem búrky nebolo nikde nič počuť, ani škripot schodov, keď po nich kráčal dolu. Pozrel do chodby na druhom poschodí. V prítmí vyzerali všetky dvere rovnako. Opatrne zasvietil na prvý kus dreva, prázdny, len kľučka. Zišiel na prvé poschodie, nikde pána nevidel. Kráčal späť hore, zastal však na medzi poschodí. Na treťom poschodí oproti schodisku mali dvere zámok s veľkou kľúčovou dierkou. Pozrel na svoj tenký kľúč. Pristúpil k dverám. Chytil studenú kľučku. Zamknuté. Klakol si, oko namieril do kľúčovej dierky. Blesk osvietil miestnosť, videl masívny stôl na ktorom bola položená fľaša. Na zlomok sekundy to videl. Trhlo ním, keď ho za ľavé rameno chytila ruka. Spadol na zadok a pozeral na svoju spoločníčku.

„Amanda, toto už nerob.“

Vyškerila sa na neho.

„Koho to šmíruješ?“ pozrela na kľúčovú dierku, „však je tam tma.“

„Nikoho, len...“

„Zisťuješ, či tam býva vedúci?“

„No...“ pozrel do zeme.

„Ser na to a pod' spať, zajtra sa ti budú lepšie riešiť sračky.“

„Dobre,“ rezignoval a zdvihol sa.

„Celkom si im to zasral,“ pozrela na stopy po dlážke.

„To sa dá umyť,“ prebodol ju pohľadom.

„Ale no,“ vyškerená zdvihla nos, kým kráčali spolu do izby.

Ráno sa prebrala na posteli, pozrela na ustlanú posteľ za nočným stolíkom. Vyliezla z peľechu. Nazrela do kúpeľne, čisto a prázdno. Vyšla na chodbu, sviečky už nehoreli. Namiesto toho chodbu naplňalo ranné svetlo cez veľké sklenené okno na jej konci. Prešla k dverám s odlišnou kľúčovou dierkou. Pozrela dolu schodmi ponad zábradlie. Zišla na medziposchodie, pozrela na dvere. Boli omnoho viac špinavšie, ako čokoľvek, iné čo tu zatiaľ videla.

„Ránko," ozvalo sa zdola, po schodoch k nej kráčal chalan v bordovom obleku, čiernych nohaviciach a už zjavne nových čínskych teniskách.

„Bol si si kúpiť tenisky?"

„Ešte raz, dobré ránko, doniesol som kávu."

„Kávu? Ty si si privstal aby si zohnal zasratú kávu?"

„No.... tak dáko," podal jej umelý pohár do ruky.

„No ty si hovniak."

„Nemáš začo," pozrel po schodoch hore za práve vzniknutým výzganím.

„Psst," priložil si prst k perám a šliapol na prvý schod. Pristúpil k dverám, pričom Amanda stála za ním. Staré dvere boli pootvorené. Oprel dlaň o dvere, pomaly zatlačil. Výzganie bolo tiché, ale počuteľné. V priestore stál domovník, ktorý pozeral na plachtu pred sebou.

„Ehm," začal chalan. Chlapík sa zvrtoľ na päte, hrud' mu zrýchlene stúpala a opäť klesala.

„Čo?"

„Pokojne, len ste si od nás nevypýtali zálohu," chalan siahol do vnútorného vrečka svojho saka.

„Uhm, aha. No, však... dobre, je to desať eur, záloha" pozrel nechápavo na cha-

lana.

„Výborne," vytiahol z kapsy rolku peňazí a podal mu modrastú bankovku, „druhá vec je, prečo civíte na ten kus plachty?"

„Nie," správca sa pokúsil chalana zastaviť, keď okolo neho prešiel a chytil plachtu do rúk.

„Chcem to vidieť," strhol ju a otočil sa chrbtom k zrkadlu. Stál čelom k správcovi a Amande. Amanda naklonila bližšie hlavu, civela priamo na zrkadlo. Správca prižmúril oči.

„Stalo sa niečo?" nechápavo behal pohľadom s jedného na druhého.

„No..." správca sa pozrel na chalana a potom späť na zrkadlo.

„Je to zrkadlo," Amanda pristúpila bližšie, „a my dvaja v ňom nie sme."

Zrkadlo mal zrazu pred nosom, videl tam správca. Len jeho, ktorý hľadel nechápavo na zrkadlo. Takisto na to zrkadlo pozeral aj on s Amandou. Amanda prišla ku kraju zrkadla a veľmi pomaly ho začala posúvať dopredu za rám. Chalan jej s tým pomohol, zatiaľ čo ich pozoroval správca.

„Čo to robíte?"

„Chceme vedieť, čo je toto za zasranú blbosť," pozrela na správca.

„Vyzerá to byť normálne zrkadlo," chalan si prezrel zadnú stranu. Prstami po nej prešiel.

„Musím vás požiadať, aby ste odišli."

„To isto," prešla k stolu a vzala si svoju kávu, „neodíde, kým na to nepríde."

„Ale, ale..." rozhadzoval nespokojne rukami pán.

„Určite vás to zaujíma, civeli ste na to. A keby nebolo niečo zle a nechceli ste vedieť čo, tak by ste tu nestáli."

„A čo s tým urobíte?"

„Netuším," odstúpil od zrkadla v ktorom sa nevidel, „ale nie som spokojný, keď sa nevidím v zrkadle."

„Dokresli sa," Amanda sa zachichotala.

„Kuš," mávol na ňu rukou.
„Nah, poď si to pozrieť z diaľky," privolala ho. Poslúchol. Stál na jej úrovni za správcom.
„Ako dlho je tu to zrkadlo?" pozrel na odraz chlapíka, ktorý pristupoval k zrkadlu.
„Dlho, v podstate od momentu, kedy som ubytovňu zdedil. Ale len včera som si všimol, že je iné."
„Čo konkrétne?"
„Uf," chlapík si začal rozopínať košeľu. Chalan s Amandou si vymenili spýtavé pohľady. Chlapík odhalil skrz zrkadlo svoj trup.
„Tá jazva, čo vidíte," preglgol, „ja ju nemám."
„To by vysvetlilo včerajšok, tú ledabolo zapnutú košeľu, teda ak sa to stalo včera," chalan pristúpil bližšie k správcovi.
„Uhm," pritakal a natiahol ruku k zrkadlu. Už skoro vznikol dotyk, keď mu chalan zdrapil predlaktie.
„Čo do pekla?" pozrel na chalana.
„Hýbete sa neskôr ako váš odraz," pozrel mu do očí.
„Čo?"
„O pár milisekúnd, ale neskôr," pozreli na zrkadlo v momente, keď zo zrkadla vyšli prsty odrazu. Končeky odrazu aj originálu sa dotkli. Správca na seba šokovane pozrel. Preglgol. Odsunul ruku k sebe. Kolega v zrkadle opakoval pohyb.
„Kto ste?" pozrel na chalana.
„Niekto."
„Chcem meno," prebodával ho pohľadom, pričom jeho odraz nechápavo pozeral stále pred seba.
„Mená nie sú dôležité," chalan v saku vypál hrud' pred zrkadlom, „ale charakter."
„Tieto sračky hovorí furt, keď sa ho pýtam na meno," Amanda podišla bližšie,

„na čo si došiel?"

„Niekto mi raz hovoril legendu o zrkadlách," pozrel na izbu za sklom, obrus na stole bol čistejší. Hodiny na stene ukazovali správny čas. Tie za ním nie, ručičky boli zlomené a stáli smerom dolu.

„Legendu?" správca si prehliadol chalana, „a chcem to meno."

„Keď ma potrebujete dáko volať, tak napríklad Spisovateľ, ale svoje meno nikdy nehovorím," pozrel na Amandu.

„S menom to vzdajte, poznám ho rok a nič," pokrčila plecami, „tú legendu."

„Existuje príbeh, alebo teda legenda o tom, že zrkadlá sú vlastne portály do iného sveta, horšieho sveta. A náš odraz je vlastne iba osoba, ktorá nás chráni pred prechodom do tohto sveta. Podľa legendy do zlého sveta vošla skupina ľudí a hneď za prvým dverami ich rozsekali zbesilí jazdci, akurát len jeden sa rýchlo vrátil do zrkadla a zamkol miestnosť pred týmito jazdcami. Zrkadlo tam ostalo. Nikdy nepovedal, kde to zrkadlo je."

„Chcete povedať," správca spýtavo pozrel na Amandu, „že vy ste s týmto cvokom rok?"

„Nechodíme spolu," Amanda prešla okolo správcu, „len spolu cestujeme, a väčšinou má pravdu. Myslíš si, že je to to zrkadlo."

„Je len jeden spôsob ako to zistiť," pozrel na ňu, „nakoľko nemáme odrazy, nič nám nebráni do zrkadla vojsť."

„Ak je to, čo ste hovorili pravda, tak by to bola samovražda," správca pozrel na Amandu.

„Vy žijete aj na druhej strane," pozrela na dvere, „choďte otvoriť dvere a rozhliadnite sa."

„Prečo?"

„Pretože my budeme vidieť, ako sa obzeráte v proti svete a podľa toho sa za-riadime," Spisovateľ pozrel na pána, ktorý prikývol.

Zvrtol sa, pričom ho Amanda aj Spisovateľ pozorovali, ako

otvoril dvere do korán.

„Nerobí to," Amanda pozerala na zrkadlo, správca zo zrkadla hľadel do ich priestoru a pristupoval.

„Do prdele," Spisovateľ pozrel na správcu pri dverách, „jemu to nikto nekázal, tak to neurobí."

Správca v zrkadle natiahol ruku cez sklenenú plochu, obraz sa nevlnil. Ostrosť obrazu bola vynikajúca. Akurát správca zo zrkadla vyšiel von, a správcovi reálnemu spôsobil šok.

„Čo do pekla?" civel na seba.

„Tiež sa pýtam," zrkadlová kópia si prezrela správcu. Spisovateľ s Amandou si vymenili spýtavé pohľady.

„Chcem niečo vedieť," kópia vykročila k dverám. Správca ho chytil za predlaktie, „nie."

Správca pozrel na Spisovateľa: „Čo ak sa stane niečo zlé?"

„Netuším, čo sa práve teraz stalo," Spisovateľ pozrel na prázdne zrkadlo, ktoré ignorovalo plnú miestnosť ľudí.

„Chcem vedieť, či to je to isté miesto," kópia prudko pohla rukou, čím spôsobi-la, že správca stratil rovnováhu a nechal ju odísť skrz dvere.

„Výborne, teraz máme dvoch správcov," Amanda pozrela na Spisovateľa.

„Nestojte tu a chyťte ho," Spisovateľ vypálil skrz dvere, dolu schodmi za správcom dva, ktorý už vyletel skrz vchod na ulicu.

„Neskutočné, je to ako dokonalá kópia, len zrkadlovo otočená," pozrel na ubytovňu a potom na Spisovateľa. Ten si to teraz uvedomil tiež, tento správca je presne zrkadlovo otočený. Pozeral na neho so záujmom.

„Zaujímavé," prehlásil Spisovateľ, ktorý pristúpil ku kópii správcu.

„Čo je zaujímavé?" správca pozrel na spisovateľove tenisky.

„Vy, vystúpili ste zo zrkadla a vyzeráte tak prirodzene."

„Ja som vstúpil do zrkadla," kópia správcu pozrela na Spisovateľove oči.

„Z vášho pohľadu, pre nás ste z neho vystúpil, prečo sme tam neboli mi? Teda ja a Amanda?“

„Netuším," správca pozrel na správcu, ktorý práve vyšiel z dverí spolu s Amandou, „vaše oči."

„Moje oči?" spisovateľ pozrel na Amandu, ktorá k nemu kráčala rýchlym krokom.

„Vyzerajú staršie, pohľad starého pána, nesedia k tak mladému telu," správca stíchol vo chvíli keď k ním dobehla dvojica.

„Zakryli sme to zrkadlo plachtou, aby nikto neprešiel a zamkli sme izbu," pozrela na správcu, ktorý zastal pred svojou kópiou.

„Z čoho pochádza tá jazva?"

„Zachránil som decko pred autobusom," zrkadlová kópia si po nej inštinktívne rukou. Správca si oblizol peru, ten originálny.

„To, na ktoré som nestihol zareagovať a rozomlel ho autobus," správca pozeral do zeme. Zdvihol zrak a pozrel na spisovateľa.

„To nič, ste o niečo neskôr ako on," pristúpil k nemu aj s Amandou, ktorá ho chytila za rameno.

„Ako neskôr?" kópia si ich premerala pohľadom.

„Videl si ako som mu zdrapil predlaktie, že?" pozrel na kópiu, ktorá prikývla, „všetko robil o pár milisekúnd neskôr než ty. Akoby tam bol časový posun."

„To je predsa..." správca kópia si niečo uvedomila.

„Čo ste to hovorili o tom, že čo sa mi má stať?"

„On hovoril o dákych jazdcoch pomsty, či čom to," originálny správca pozrel na Spisovateľa.

„Ale je to len legenda, príbeh, ktorý som počul na cestách. Nemyslím si, že je to skutočné," pozrel na kópiu správcu, ktorá pozrela dole ulicou.

„Chcem vidieť, miesto, kde som vyrastal," nahodil rýchly krok.

Amanda so Spisovateľom hodila na správcu spýtavý pohľad, ten pozeral ako jeho zrkadlové telo prepletá nohy cestou dolu.

„Detský domov," vyrazil za ním, dvojica neváhala a nasledovala ho.

Správcovia stáli pred budovou, ktorá chátrala, okenné rámy vŕzgali na pán-toch a dvere klepali o zárubňu v miernom vánku. Sivastá farba pod mrakom vyzerala až príliš tmavo. Brána do dvora bola ohnutá aj zlomená. Murovaný plot bol na mnohých miestach poškodený a zarastený ťahavými rastlinami.

„Je to.... pochmúrne," kópia správcu podišla k dverám, „ako vyzeral, keď si tu vyrastal?"

„Lepšie, pochmúrne ale lepšie," správca kráča za ním. Kľučka, ktorú stlačil toľko krát, videl nalomenú visieť na drevených dverách pokrytých plesňou.

„U nás sirotinec stále funguje," vošli do budovy, kde len slabo prenikali slnečné lúče, ktoré zvýrazňovali rozvírený prach, ktorý pomaly klesal k zemi v jemnom vánku.

„Neskutočné," pozrel na správcu tohto sveta.

„Je zvláštne tu byť, po toľkom čase," správca pozeral na obraz, ktorý sa trhal z plátna. Olejomaľba krajiny. Ako malí na ňu vždy pozeral hodiny a kreslil pod ňou pri drevenom stolíku. Vždy mu tam dovolili byť dlhšie. Po stole už nebolo ani chýru ani slychu.

Amanda so Spisovateľom vkročili do sirotinca, drevená podlaha im pod nohami praskala. Spisovateľ pozrel na strop, z ktorého trčali vodiče a kusy omietky.

„Zvláštne," vyrušila ho z myšlienok Amanda, „mám pocit, akoby som to tu poznala."

Vydesene na ňu pozrel, pretože ten istý pocit v ňom tkvel tiež. Nikdy sem neprišiel, nevošiel a toto miesto nevidel, ale prišlo mu neskutočne povedomé. Po chrbte mu behal mráz a pred očami sa mu zahmlievalo. Bol to pre neho neznámi

pocit, nezvyklo sa mu zahmlievať pred očami. Zrazu cítil ako ho niečo udrelo z boku a oprelo o stenu. Mladá žena v čiernom priliehavom kostýme ho držala pod krkom, tak aby sotva dosiahol špičkami na zem. Jej biele dlhé rukavice boli vybavené kovovými čiastočkami a vysúvacími pazúrmí, čo videl na druhej ruke, ktorá smerovala k zvyšku skupiny – Amande a dvom správcov.

„Ako to že vy dvaja nie ste dole?“

„Dole?“ Amanda chcela pristúpiť, ale iskry z lusknutia pazúrov ju odradili. Žena pozrela na dvoch správcov. Gaštanové vlasy mala v drdole, aby jej neprekážali a pohľad ostrý ako britva smeroval na Spisovateľa.

„Prečo sú oni dvaja takmer rovnaký, len zrkadlový?“

„Ehm,“ Amanda pozrela na Spisovateľa, ktorý sotva dýchal a ani sa nesnažil vymaniť, len si pohľadom premeriaval ženu. Zrazu skončil z odretým chrbtom na zaprášenej dlážke. Amanda k nemu dobehla. Podoprela ho. Žena pozrela na správcov.

„Odveďte ich dolu, a možno vám odpustím to vaše flákanie,“ Amanda zdvihla Spisovateľa. Keď na nich žena hodila spýtavý pohľad, ustúpili.

„Počuli ste, čo máte urobiť?“ ukázala im jej pazúre. Amanda pozrela spýtavo na Spisovateľa, ktorý hľadel na tú ženu. Jemné línie a pritom tak ostrá. Zrazu po schodoch vybehli zrkadlovo otočený Spisovateľ a Amanda. Na hlavách im blikalo za uchom belasé svetlo. Príslušníčka nežnejšieho pohlavia si ich premerala pohľadom a potom sa spýtavo pozrela na dvojicu pred sebou, ktorá nechápavo hľadela na tú scénu.

„Odveďte všetkých dole a poriadne ich pripútajte,“ dvojica s blikajúcimi diódami za ušami sa rozdelila. Chalan vzal dvoch správcov pomocou pút a ťahal ich dole. Dievča vzalo Spisovateľa a Amandu do pút.

Spisovateľ a správcovia viseli zavesený na reťaziach hore bez, ostali im len nohavice. Amandu zavreli do malej komory s hrubými presklenými dverami. Žena vykročila pred nich. Hlavne pred Spisovateľa a dovliekla svojho poskoka - zrkadlovo otočeného Spisovateľa.

„Toto je veľmi zaujímavý úkaz," premerala si ich, pričom k nej dobehol ešte rozklepaný mladý chalan v hranatých okuliach a s čiernymi masnými vlasmi.

„Ou," chalan zastal, „čo to?"

„To mi dúfam vysvetlíš ty Karolko," pozrela na neho, „si predsa dosť inteligentný aby si na to prišiel, či?"

„To dúfam," ukazovákom si napravil okuliare. Pričom kvôli roztasenej ruke sa mu to vôbec nepodarilo a stále ich mal krivo.

„Ako je možné, že moji dvaja poskoci, majú.. akoby som to... zrkadlové kópie?"

„Netuším, zaujímavý úkaz," podošiel bližšie k Spisovateľovi a pozrel si toho, čo stál v pozore oproti. Vyzerali takmer rovnako, ako by stáli oproti sebe v zrkadle.

„Nemala by som ho rozpitvať?" vysunula pazúr na ukazováku a priložila ho na hrud' Spisovateľovi. Do toho sa ozvalo agresívne búchanie o sklo. Amanda ich stále pozorovala.

„Skôr ma prekvapuje, že furt mlčí," odvrátila zrak od Amandy, „nezvyk."

„A čo títo?" ukázal na správcov, ktorý scénu doteraz len pozorovali.

„Rovnaký úkaz, akurát som ich našla v rovnakom čase a neprekvapuje ma to až tak."

„Jasné," rozklepaný technik si vytiahol tablet na ktorom si urobil niekoľko poznámok.

„Koľko chceš na to času?" pozrela na chalana, ktorému pod pazuchami začínalo byť vidieť vlhké škvrny.

„Deň, dva?"

„Máš dvanásť hodín," prehodila s pokojom Angličana, odišla cez úzku tmavú

chodbu. Technik sa znova pokúsil napraviť si okuliare, stále zle. Vzal skalpel a ampulku. Pristúpil k Spisovateľovi.

„Trochu to zabolí, ale potrebujem vzorku DNA," ťubol Spisovateľovi do ruky za sprievodu trieskania do skla. Kúsok kože s krvou ulovil do ampulky. Správcovia to mlčky pozorovali. Spisovateľ hľadel na technika, ktorý sa neskutočne triasol. Krv v skúmavke sa vďaka tomu stále točila vďaka dostredivej sile.

„Urobíš test, či sa naša genetická štruktúra zhoduje?" Spisovateľ nadhodil prvé slová v zajatí.

„Áno," vzal druhú ampulku a pristúpil k vernej kópií Spisovateľa, ktorá stála v pozore, „Teraz to zabolí Richard."

„To nie je moje meno," Spisovateľ hľadel na to, ako jeho kópiou ani nemyklo.

„Ani jeho, netuším ako sa volá."

„Ty si Karol?"

„Nie, Eugen, ale jej sa páči volať ma Karolko," zhlboka sa nadýchol, „aspoň nie som mŕtvola. Tak volá ostatných chlapov."

„Čo sa jej stalo?"

„Nikdy som po tom nepátral, nespravila mi to, čo robí ostatným, tak jej slúžim," vložil ampulku do prístroja, ktorý do nich vložil vatové tyčinky a meradlá.

„Čo robí ostatným?" správca bez jazvy už konečne vydal hlásku, opadol z neho strach.

„Kastruje, prípadne ich pitve a predáva ich na orgány," opäť sa pokúsil napraviť si okuliare, no tie mu teraz skoro padli. Chytil ich a utrel si čelo vlhčenou utierkou.

„A to jej prechádza?" Spisovateľ sa tomu veľmi začudoval.

„Nikto sa jej neodváži vzdorovať, vlastne málokto vie, čo je ona zač. Vlastne ja a vy," pozrel do zeme, „a je veľmi nepravdepodobné, že vás nechá odísť živých."

„Ou, a nedá sa s tým niečo urobiť? A čo ona?“ Spisovateľ kývol na Amandu.

„Tak to neviem, ženy v zajatí väčšinou nedržia, tam zaviera mňa, keď je nasratá aby mi neublížila,“ tľapol si po stehnách pri tom ako si sadol za počítač.

„Ako sa volá?“ Spisovateľ si zahryzol do pery.

„No, hovorí si Dievča X, ale inak netuším aké je jej meno, vôbec.“

„Uhm,“ Spisovateľ skočil na zem.

„Čo?“ technik vyskočil na nohy, „ako?“

„Si nepozorný,“ si oprášil ruky, „teraz by som jej chcel ukázať vysvetlenie.“

„To neprežijete,“ technik odstúpil, Spisovateľ pozrel na Amandu. Pristúpil k ovládaciemu pultu.

„Čo robíte?“ technik mykol rukou v snahe zastaviť ho, no Spisovateľ už stlačil prvé hranaté tlačidlá. Zapla sa klimatizácia, a naskočil ďalší počítač do zapínanania.

„Snažím sa ju dostať von,“ stlačil ďalšie tlačidlo, zhaslo svetlo nad pultom. Zapol ho. Vypol svetlo v celej miestnosti.

„Raz sa tie dvere otvoria,“ svetlo so bzukotom naskočilo, prešiel k ďalším tlačidlám. Technik odstúpil. Zvuk rýchlych krokov prichádzal z tmavej chodby. Dievča X vošlo do miestnosti, pristúpila ku kópií správcu. Z rukavice jej vyskočili ostré pazúre, ich špičky priložila na správcovu hrud'. Zaborila ich do jeho kože a kúsky mäsa z nej vytrhla. Spisovateľ preglgol, to však správcov krik prehlušil. Z malých rán sa mu vyvalila hustá krv, ktorá pomaly tiekla po jeho tele dole.

„Čo to má znamenať?“

„Niečo Ti chcem ukázať,“ prstami stále behal po ovládacom panely.

„Pomoc,“ zajakala kópia správcu.

„Ale tíško,“ vrazila mu do hrude, pričom bolo počuť prasknutie kosti. Správca sa ledva nadýchol so slzou v očiach. Nadvihla obočie.

„Ukázať? Fajn, ale neznášam ťa,“ prešla ukazovák po krvavej hrudi správcu,

„postaraj sa o neho.“

Technik prikývol, ukazovákom si ťukol do rámu okuliarov a s roztrasenými rukami vzal dezinfekciu a niekoľko leukoplastov.

„Vysvetlenie, prečo sú tu naše kópie, alebo my,“ pozrel na Amandu, „ale chcem aby si ju pustila.“

„Ešte by si chcel určovať pravidlá,“ nadvihla kútik pery, otočila sa na svojho poskoka Spisovateľa, „otvor ju!“

Prišiel k dverám a otočil klapku do hora, Spisovateľ pozrel na Amandu s poker faceom. Tá skočila hneď po jej vysloboditeľovi a chytila ho pod krk. Dievča X však už v tom momente držalo spisovateľa pod krokom. Cítil ako ostré pazúry hladia jeho kožu.

„Nie,“ vysúkal zo seba. Amanda pozrela na to, čo sa deje a pustila kópiu svojho spoločníka.

„Fajn, tak,“ pozrela na Spisovateľa, „ona je docela akčná, budeš poistka a odvedieš ma k tomu, čo mi chceš ukázať.“

„Dobre, dobre,“ Spisovateľ pozrel na Amandu, ktorá držala v ruke svetielkujúcu diódu. Pustila ju na zem a zašliapla. Dievča X si to nevšimlo, premeralo si správcu.

„Kráčaj,“ buchla zozadu do Spisovateľa. Zmizli v schodisku. Amanda si prezrela toho, čo jej tam ostal. Rovnaké sako aj nohavice. Len vrečko na saku bolo z druhej strany. Potriasol hlavou.

„Čo do čerta?“ pozrel na Amandu, ktorá mala na sebe čierne tielko a tmavé džínsy, „Čo to pochmúrne oblečenie?“

„Boha, toto sú iné sračky,“ pozrela na neho. Ten na ňu vyvalil oči.

„Kto si a čo si spravila s Amandou?“

„Ja som Amanda, ale,“ nadýchla sa, „zrkadlová.“

„Čo?“ cez chodbu došla Amanda v ružovom tielku a bielych nohaviciach.

„Tam máš svoju Amandu,“ ukázala znechutená na stvorenie ktoré sa k nej blíži-

lo, „tá ružová je zasrato hnusná." Spisovateľ k nej pristúpil a odtrhol jej diódu spoza ucha.

„Inak dík, že si ma toho zbavila," pozrel na Amandu v čiernom.

„Ehm, čo sa stalo? Bolí ma hlava," ružová si chytila hlavu a mierne ju pomotalo.

„To nič, už je to v poriadku," podoprel ju.

„Kde to sme?" pozrela na ovládací pult a správcu, ktorému technik lepil na hrud' náplasť. Naplo ju.

„V opustenom zasratom sirotinci," Amanda pokrútila hlavou a pristúpila k nezranenému správcovi. Uvoľnila jeho reťaze, vykĺzol von. Pozrel na svoju kópiu.

„Je to nechutné," pozrel na Spisovateľa, „nemali by sme niečo robiť?"

„Ehm?" Spisovateľ pozrel na Amandu v čiernom tielku.

„Kopa sračiek," pozrela na neho a spýtavo pozrela na Správca, „vzal ju k zrkadlu."

„Do prdele," pozrel na schodisko, „ideme za ním."

„A čo ja?" kópia správcu bola konečne na svojich nohách a odviazaná, technika držala pod krkom.

„Potrebujeme svoje košele," poznamenal správca.

„Počul si ho, kde sú?" stlačil technikov krk, ktorý roztrasený prikývol. Odbehol do chodby. Dobehol s dvoma bielymi košeľami, jednou pistáciovou zelenou a bordovým sakom. Amanda v čiernom tielku mu vytrhla sako s farebnou košeľou. Správcovia si vzali svoje košele. Amanda v ružovom tielku pozrela na svojho Spisovateľa, ktorý z vnútorného vrečka vytiahol kus papiera s perom a niečo si naň načmáral.

„Podme!" skupina vyštartovala hore schodmi. Technik na sucho prehltol a dal si dole okuliare.

Spisovateľ s Dievčaťom X stáli pred zrkadlom. V zrkadle stála len jedna osoba – ona. Ale bola presne inverzne oblečená, tam kde mala byť čierna bola biela a naopak.

„Čo to má byť?“ chytila polonahého Spisovateľa pod krk. Ani so sebou nepohol.

„Povedal by som, že portál do omnoho horšieho sveta,“ trhol hlavou rýchlo doprava, čím sa vymanil zo zovretia.

„Horší svet ako je tento?“ zvesila ruku k telu. Pristúpila bližšie k zrkadlu.

„Čo ju donútilo prísť k zrkadlu?“ pozrela na Spisovateľa.

„To je dobrá otázka,“ Spisovateľ pristúpil bližšie, žena zo zrkadla si ho premerala. Prudko ho chcela chytiť za predlaktie. Ruku jej zastavila žena, ktorá ju silno zdrapila. Pozerali si priamo do očí. Spisovateľ so sebou mykol dozadu. Preglgol. Dievča X v čiernom na neho pozrelo ponad plece.

„Nemala by tu byť, kto ju sem poslal?“

„Uhm, netuším,“ pristúpil bližšie, „prečo ma chránite?“

„Lebo niečo viete. Vedomosti sú zbraň. A tá sa teraz zíde.“

„Nerozumiem.“

„Dvere.“

Spisovateľ pozrel na zatvorené dvere v zrkadle, uvedomil si, že pred chvíľou počul vrzganie. Pohľad mu zablúdil na otvorené dvere v ktorých stála postava v čiernom na BMXke.

„Predpokladal som, že zbesilí jazdci jazdia na koňoch?“

„Kto?“

„Problémy, veľké problémy,“ Spisovateľ strčil do Dievčaťa X, obaja sa naraz prepadli cez plochu zrkadla k jej bielej verzií. Tá okamžite zakryla zrkadlo plachtou. Spisovateľ aj s tmavou vzali skriňu a pritlačili ju pred zrkadlo.

„To by ho malo zdržať,“ poznamenal Spisovateľ pred tým, než ho biele dievča X zdvihlo do vzduchu za krk.

„O čo ide?“

„Ešte sa zíte," čierna pozrela na svoj odraz, „nevidela som sa v zrkadle roky."
„Chcelo by to častejšie kontroly," Spisovateľ stál opäť na nohách.
„Neviem, asi by som nebola pokojná s odrazom, prečo tá biela?"
„Prečo tá čierna?"
„Sme rozdielne," tmavá si prezerala zrkadlovo obrátenú miestnosť. Bola farebnejšia, veselšia, „čím myslíš, že to je?" sklonila zrak ku chalanovi bez horného dielu oblečenia.
„Ja.. ja, by som povedal, že... uhm... toto je ten lepší svet."
„Lepší svet?" zdvihla obočie.
„Legenda hovorí o tom, že v zlom svete za zrkadlom vás zničia zbesilí jazdci, ale... zaútočil na nás v našom svete."
„Ak to teda zbesilý jazdec bol. A čo to je vôbec za názov? Zbesilí jazdci?"
„Ja neviem," prezrel si zrkadlo zakryté plachtou.
„Ty niečo nevieš?" Dievča X otvorilo dvere do chodby ubytovne. Vôňa konvalieniek ju veľmi prekvapila. Aj plne funkčné osvetlenie.
„Prečo si sem prišla?" nahliadla späť do miestnosti.
„Ehmn," tá v bielom pozrela do zeme, „mala som potrebu sem ísť, netuším prečo. Niečo ma sem viedlo. Akoby vyššia moc."
„Mám otázku? V našom svete sú tri odrazy, teda..." zamyslel sa, „a z toho som jeden ja a druhý Amanda, kde si nás... teda ich našla?" Spisovateľ pozrel na Dievča X.
„Čo ak si odraz ty?" pozrela na neho so spýtavým pohľadom.
„Uhm... kde?"
„Počkaj, zamyslím sa," pozrela na strop, „v jednej uličke pri vlakovej stanici, na stene bolo veľké zrkadlo, ani ste do neho nepozreli, len ste okolo neho prešli."
„Veľké zrkadlo?" biela sa spýtavo pozrela na svoju predlohu.
„Áno, v tomto meste, tá miestnosť tu bude tiež."

„Stanica v tomto meste zhorela asi rok dozadu, používa sa len nástupište a malý stánok na predaj lístkov," v jej bielom úbore si prezrela zrkadlo.

„Tak, asi nie, ale potom je otázne z ktorého sveta som ja a Amanda," Spisovateľ siahol po zápisníku vo vrecku. Ostal stuhnutý stáť. Nemal na sebe sako ani košeľu. Pozrel na zrkadlo.

„Do prdele," pozrel na dve ženy, ktoré boli oblečené presne inverzné.

Amanda vbehla do miestnosti s odokrytým zrkadlom. V rukách držala sako s košeľou. Spomalila pred zrkadlom, na ktorého druhej strane visela plachta.

„Nie," šepala si sama pre seba. Dvere za ňou zavrzgali. Strhla sa. Nohou o zem opretý jazdec sedel na BMX s dýkou v ruke. Druhou rukou opretý o dvere. Amanda cúvla. Odrazil sa od zeme a podišiel k nej.

„Čo ste zač?"

Nedočkala sa odpovede. Za to zastal a obzrel si dvere. Tie sa rozleteli po tom, čo do miestnosti vbehol správca. Vypútil oči na Amandu, ktorá pustila oblečenie na zem. Prach vyletel do vzduchu. Amanda si zakryla otvorené ústa. Cúvla k zrkadlu. Správca pozrel na jazdca, ktorý z neho vytiahol dýku a chytil ho za vlasy. Videl krvavú čepeľ ako odrazila odlesk na ceste k jeho hrdlu. V ústach pocítil krv, ktorá mu tiekla aj z krku. Dopadol na zem. Do miestnosti vošiel Spisovateľ a Amanda v ružovom tielku. Obaja zastali, a druhý správca, ten z tohto sveta do nich narazil. Jazdec dýchal zhlboka popod prilbu, ktorá mu zakrývala celú tvár. S krvavou dýkou kráčal k dvojici, ktorá cúvala okolo správca do chodby. Amanda vytiahla z bordového saka na zemi pero, cvakla ním. Jazdec zastal a zvrtol sa na ňu. Kývla na Spisovateľa oproti sebe. Z vnútorného vrecka vytiahol svoje pero. Pristúpil bližšie k jazdcovi. Namierili ich na

jazdca, ktorý zhlboka dýchal spod prilby. Pozrel na Amandu v čiernom tielku, uchopil dýku silnejšie a šliapol do pedálov. Amanda s perom cvakla druhýkrát a tomu sa roztvoril hrot a vyšla z neho lesklá čepeľ. O chvíľu čepeľ prekryla modrastá žiara za sprievodu elektrického šumu. Rovnaký zvuk prišiel z druhej strany. Jazdec ostal chvíľu v pomykove. Z dýky padali na zem kvapky krvi. Modrastá čepeľ prešla cez jazdcovo zápästie. Dľaň s dýkou dopadla na zem. Jazdec cúvol, zo zadného vrecka bundy chcel vytiahnuť nôž, lenže to mu už Spisovateľ odsekol aj druhú ruku. Amanda v ružovom tričku pristúpila pred jazdca, ktorý na ňu sklopil zrak, keď mu popod prilbu priložila predlaktie s hrubým koženým náramkom. Druhou rukou zatlačila tlačidlo, ktoré z náramku vypustilo plyn. Jazdec klesol k zemi.

„Aj ja mám svoje triky," pozrela na svoj proťajšok.

„No to je zasraná sranda. Ale musím ti to nechať, somár leží," nohou mu otočila hlavu zakrytú v prilbe, „serme na neho! Potrebujem sa za ním dostať," pozrela na zrkadlo.

Spisovateľ vopchal ruku do skla, chytil plachtu, ktorá zakrývala výhľad do druhého sveta. Padla na skrinku opretú pred zrkadlom, bola mu tak po pás.

„Vyzerá to ako portál do inej dimenzie," vopchal do prázdnej miestnosti hlavu. Amanda ho odsotila, a preskočila skrinku.

„Spisovateľ!" zahučala na ubytovňu, vybehla cez dvere do chodby. V ruke držala sako s košeľou.

„Prečo ty za mnou tak nebeháš?" pozrel na Amandu v ružovom tielku, ktorá nadvihla jedno obočie a pokrútila hlavou.

„Asi má dáky problém. Ja nemám záujem, dík," pozrela na stôl v miestnosti pred nimi, „vidíš to?"

Spisovateľ pozrel, kam sa jeho spoločníčka pozerá. Na stole stála soška Venuše v presklenej skrinke.

„To je?"

„Áno, to je soška, ktorú som stratila minulý týždeň, vtedy na stanici. Pri tých....“ pozreli na seba, „rozbitých zrkadlách!“

Správca len videl ako obaja preskočili skrinku a vzali sošku do rúk. Pozrel na masívnu skriňu.

„Som rada, že sme ju našli,“ sošku opatrne obzerala. Spisovateľ zamontoval pero do pôvodného stavu. Krytka mu z neho padala a odhaľovala úzku čepeľ ukrytú vnútri. Otočili sa na škripot. Zrkadlo ktorým práve prišli malo už len malý priezor. Spisovateľ pribehol k zrkadlu a udrel do skrine. Stiahol ruku k sebe. Hánky mal odreté od mohutného dreva.

„Čo do pekla...“

„Nieкто s tým musí skončiť! Umreli ľudia!“ správca kričal popri tom, ako skriňou zablokoval priechod. Odstúpil a pozrel na zem izby.

„Mám tu dve mŕtvolý. To mi neurobí dobré meno,“ pozrel po miestnosti a pozrel na dvere a potom späť na dve mŕtve telá. Jedno patrilo jeho druhej verzií a jedno jazdcovi. Sklonil sa nad jazdca. Chytil mu prilbu zospodu a ťahal mu ju preč z hlavy. Nešlo mu to. Zrazu pocítil ako ho do tváre udrel kýpeť. Zasnúťá krv popadala na zem a ostala mu na tvári. Chytil kýpeť a zdvihol ju do vzduchu, jazdcova hlava sa pohla tak, že priezor prilby smeroval priamo na správca. Ten preglgol a ustúpil. Nechal jazdca, nech sa pozviecha. Ten kráčal k správcovi, s natiiahnutým kýpťom. Správca vedel v ten moment len jedínú vec, že sa musí zbaviť tela na podlahe a jazdca, ktorý ho chce ešte stále zabiť. Ustúpil o niekoľko krokov ďalej. Pod oknom pri radiátore bola prázdna fľaša od piva, zdvihol ju. Pozrel na ňu a na približujúceho sa jazdca. Švihol dnom fľaše do skleneného krytu prilby. Sklo popadalo na zem, ako z fľaše tak aj z prilby. V prilbe sa nachádzala lebka bez očí.

„Do pekla!“ vyskočil a napriahol nohu na protivníkovu hrud'. Kosti sa v koženom obleku zosypali na zem s rachotom.

„Tak. Toto som chcel vždy urobiť,“ podupal po kostiach a sklonil sa nad mŕtve

telo, „teraz vás odtiaľto dostať a nevybudiť podozrenie.“

Spisovateľ hore bez dobehol do budovy železničnej stanice. Ostal v čakárni na ktorej podlahe boli úlomky zrkadla. Ženy za ním vošli tiež. Prezeral si úlomky a krútil hlavou. Videl úplne iný obraz ako by mal, videl miestnosť z boku. Z pozície, kde by zrkadlo malo byť, ale to ležalo na zemi.

„Potrebujem iné zrkadlo,“ pozrel na ženy. Čierne Dievča X myklo ramenami a pozrelo na dvere so symbolom močiaceho panáčika.

„Na záchode?“

„Nie zlý nápad,“ Spisovateľ vošiel do miestnosti, kde zastal. Preglgol a zadržal dych. Zrkadlo viselo nad hrdzavým umývadlom z ktorého kohútika kvapkala voda. Predstúpil pred neho. Videl svoj odraz.

„Zaujímavé, veľmi zaujímavé,“ dotkol sa zrkadla, „súbežný pohyb, hm.“

„Znamená to, že nie každé zrkadlo je portál?“ pristúpila k nemu žena v bielom kostýme.

„Nie úplne,“ prešiel po zrkadle prstom, „možno, ehm, aj keď, teraz som si nie istý.“

„Čím?“

„Napadlo mi, čo ak sú to portály do rôznych svetov, nie len do jedného,“ stiahol ruku k telu.

„Ale nemá oneskorenie, preto si nie si istý,“ hľadela na zrkadlo. Stena za ním sa otriasla. Vymenili si spýtavé pohľady. Vybehli von, dvere na dámy boli poškodené a skrývali Dievča X v čiernom odevu, ktoré ostrými pazúrami zaborenými do hrude držala chlapa so stiahnutými nohavicami a trenkami opretého o stenu. Dievča pri kabínke si zakrývalo svoje intímne partie. Oči malá červené a na

lícach stopy po slzách a facke. Zhlboka dýchala.

„Spisovateľ," hľadela na svoju obeť, ktorú držala pazúrmí.

„Á-no?"

„Radšej sa otoč, toto sa ti nebude páčiť."

Poslúchol, otočil sa k dverám. Nemal slov. Netušil, čo by mal urobiť.

„Toto je môj svet, tu to robíme inak," pristúpila k nej biela.

„Je len tvoj," po stene ho posunula ku svojej kolegyni ktorá ho chytila pod krk.

„No, takže," Spisovateľ otočený chrbtom cítil ich mrazivé úsmevy, aj keď ich nevidel.

„O čo sa jedná?" neotočil sa.

„Neviem ako ona, ale ja som svoj život zasvätila tomu, že chránim mladé baby pred úchylami, ktorí ich chcú znásilniť, či zneužiť... povedzme, že po mojom zakročení už nikomu neublížia. Ale tuto, kolegynä, si nie som istá, či je taká drastická."

„Čo vyvoláva ten odpor k mužom?" stále hľadel do haly stanice.

„Žijem vďaka znásilneniu, keď som bola mladá znásilňovali ma a prenajímali ma ako štetku proti mojej vôli a potom sa rozhodli, že ma rozpredajú na orgány," zavrčala na chlapa, ktorý sa neodvážil ani ceknúť.

„Inak je nezvyk, že nekričal," chlap dopadol v bezvedomí na zem, „zvyšok urobí technik. Si v poriadku?" otočila sa k dievčaťu na zemi. Čierna pristúpila k Spisovateľovi.

„Preto ten odpor k mužom, ale snažím sa neublížiť nevinným, preto technik," pozrela do zeme. Spisovateľ hľadel pred seba a zhlboka dýchal.

„Nemáš slov?"

„V podstate si antihrdinka, ale robíš dobro," pozrel na ňu.

„Ako sa to vezme, beriem životy a predávam orgány tých úbožiakov."

„To je nechutné," pozeral na jej kamennú tvár.

„Veľmi, ale je to moja cesta, nie tvoja, tak sa do nej nepleť.“

„Čo tvoja.... rodina?“ hneď po tom, čo to vyslovil si uvedomil, že to nebola najšťastnejšia otázka. Zozadu počul chlácholenie.

„Otec mamu znásilnil, a vraj s nami potom žil. Teda to tvrdí polícia, nakoľko ich oboch našli v skrini podrezaných. Mala som dva roky. Nenašli ma vtedy, až o pomaly dvadsať rokov som sa dozvedela, prečo som vyrastala v detskom domove...“

„To ma mrzí,“ pozrel do zeme.

„Podrezala sa. Potom ako sa psychicky zrútila. Bála sa, že mi ublíži Preto sa ma vzdala,“ odkráčala k rozbitému zrkadlu. Nasledoval ju, pričom pozrel na to ako biela vychádza s dievčaťom.

„Mám nápad, poďte za mnou,“ ukázal im k dverám ku nástupisku. Biele Dievča X kývlo na otrasené dievča. Kráčali na nástupisko, k odstavnej koľaji, kde stal motorový vozeň s krémovou podkladovou farbou a zospodu bol nalakovaný červenou farbou. Na jeho oblom čele s dvojkrídlivými dverami sa jasal nápis Túlavá. Pristúpil k dverám a siahol do zadného pravého vrecka čiernych nohavíc. Vytiahol privesok v tvare štvorlístka a priložil ho k zámku. Privesok zapadol do zámku a dvere cvakli.

„Nečakane to fungovalo, hm,“ vyšiel pod schodíkoch, „a jéjé, všetko tu je zrkadlovo.“

Dievčatá vyšli do chodby, odkiaľ ich cez dvere nasmeroval do priestoru, kde bol gauč, fotelky, stolík a skrinky plné kníh.

„Už viem, prečo ťa volajú Spisovateľ,“ pozrela na písacie stroje na poličkách žena v čiernom odeve.

Doniesol horúci čaj a podal ho roztrasenej dievčine.

„Daj si, upokojíš sa,“ žmurkol na ňu a odišiel do ďalšej miestnosti, kde si zo skrine vzal košeľu a sako. Vrátil sa späť k ženám. Už len dvom.

„Kde to sme?“ Dievča X v bielom si prezeralo priestor v ktorom sa nachádzali.

„Ste v mojom," prezrel si priestor okolo seba, „teda no... v domove môjho zrkadlového ja."

„Bývaš vo vlaku?" nechápali obe.

„Motorovom vozni. Umožňuje mi to byť vždy na cestách."

„Ha, tu si," Amanda pozrela na sako a košeľu, ktorú držala v rukách, „ja ti to nesiem zbytočne?"

„Nie, nie, jasné, že nie," vytiahol z ošatenia svoje pero. Dal si ho pred oči vysunul hrot.

„Ospravedlňujem sa dámy," cvakol perom, Amanda si zakryla oči tesne predtým, ako interiér Túlavej presvietilo ostré svetlo. Dievčatá X upadli do bezvedomia.

„Ako to, že ty si nemusíš zakryť oči?"

„Cvik," prešiel k ženám, „ďakujem za pero."

„Ešteže. Inak, ten chlap s dorezanou hruďou pri dámskych je čo?"

„To ti vysvetlím neskôr, teraz sa musím dostať do nášho sveta."

„S tým budete mať problém," Spisovateľ a Amanda vošli do Túlavej.

„Budeš mi v tom brániť?" namieril na neho pero a odokryl čepeľ.

„Neblbni. Správca. Zabarikádoval zrkadlo z druhej strany."

„No to je zasran," Amanda s čiernym tielkom založila ruky v bok.

„Ale vážne, nemohla by si rozprávať mierne slušnejšie?"

„Už aj ty?" pozrela na Spisovateľa, ktorý práve vkladal pero do vnútornej kapsy. No padlo na zem, „musí byť aj to vrecko na opačnej strane."

„Nemáš mi brať veci zo skrine," Spisovateľ dva mykol ramenami a prešiel k riadiacemu pultu na stanovisku, „ale nemôžete prejsť iným zrkadlom?"

„Nie som si istý, nakoľko na hajzloch som odraz mal."

„Zaujímavé."

„Že?" Spisovateľ si prezrel stanovisko, „na toto by som si nezvykol."

„Na čo?"

„Je to zrkadlové, eh.... ako ste sa dostali do nášho sveta?"

„My sme tie črepy!!!“

„Ako presne, sú drobné, tam sa nezmestíš... hej!“

„Poď a nemel,“ dobehol k Dievčaťu X v čiernom ošatení a vzal ju za ramena. Druhý ju vzal za nohy a vyniesli ju z motorového vozňa k črepom v stanici. Amandy ich nasledovali. Ostali stáť, keď pri dámskych toaletách vo vzduchu viselo mužské telo.

„Nie sú na ňom popruhy,“ Amanda prikročila bližšie. Spisovatelia položili Dievča X medzi črepy. Amanda v ružovom tielku ju prekročila a pozerala na to, ako si Amanda prezerá zavesené telo, „je proste zavesené vo vzduchu.“

„To nie je možné,“ Spisovatelia si vymenili pohľady, „aj keď po tých zrkadlách...“ ozval sa ohromný rachot, dvere od toalety sa roztvorili do korán. Amanda pri nich stojaca trhla svojím telom. Nachystala ruky do obrannej pozície. Z dverí vyletela postava, nedokázala ju v tom rýchlom pohybe rozoznať. Chytila ju za nohy a potiahla okolo seba. Bol to chalan. Využil to, že ho ťahala za seba a vrazil jej do tváre päšťou. Spadli na zem. No on ešte pripol za jej ucho modro svetielkujúcu vec. Technik. Technik sa vztýčil a pozrel na Spisovateľov. Tasili svoje písacie nástroje, z ktorých okamžite vyšľahli čepele. Amanda sa zdvihla a pozrela na nich s prázdnyim pohľadom. Spoza nich sa zjavila ruka s náramkom. Vyfúkla uspávací plyn medzi nich. Pozreli na seba a potom si overili, že za nimi stojí Amanda za ktorou stojí druhý technik. Dopadli medzi črepy, kedy sa im zahmlilo pred očami. Amandy pristúpili k zavesenému chalanovi a vytiahli mu z vreciek malé zariadenia. Hneď na to dopadol na zem. Amanda v ružovom tielku odstúpila a rukou ponúkla obeť svojej spoločnici. Tá neváhala a dupla obeti na tvár.

Spisovatelia sa prebrali pripútaní na stenu pod detským domovom, obzreli sa. Strážili ich dve Amandy s prázdnyim pohľadom. Pred nimi stála armáda jazdcov. A dvaja technici.

„Dobré ráno kvetinky," technik si ich premeral so šibalským úsmevom.

„Máte dobré vybavenie. Rozrezať!" druhý technik pokynul Amandám, ktoré neváhali a vytasili perá s vysunutou čepeľou.

„Do riti, Amanda! Prestaň, viem, že si tam! No tak!" kričal na ňu jeden zo Spisovateľov, druhý kričal na druhú. Ale ani jednu to netrápilo. Pomaly sa posúvali dopredu.

„Kým ešte počúvate, tak vám vysvetlím túto šarádu," zachichotal sa technik.

„Stvoril som v tejto laborke portál a podarilo sa mi ho zamaskovať ako zrkadlo. Už ho stačilo len otestovať... a hentá krava to urobila za nás! To je trúba!" rehotali sa na plné hrdlo. Amanda sa priblížili s čepeľami okolo ktorých iskrila električka nebezpečne blízko k telám Spisovateľov.

„Kde si ich nechal? Teda nechali?" Spisovateľ pred Amandou v čiernom tričku na neho nasmeroval zrak na dvoch chalanov, ktorý si chytali bruchá v smiechu.

„No kde asi?" Zavrel som ju na hajzli a polial benzínom stanicu, akurát začínala horieť budova, nič z nej nezostane!"

„TÚLAVA!" zakričali Spisovatelia naraz.

„Túlava?" technici sa prestali smiať?

„Čo je Túlava, hej, nechajte ich," Amandy prestali, jeden technik pristúpil k Spisovateľovi pred Amandou s čiernym tielkom a chytil mu bradu. So zamračeným pohľadom na neho hľadel.

„Hovor!"

„Nie!"

„Fajn," zdrapil Amandu okolo pásu a strhol z nej tielko, „počúvaj ma ty šašo, vyklop to, alebo ti ju rozpitvem pred očami."

Spisovateľ na neho pozeral nehybne.

„Bude to?“ strhol jej podprsenku a vzal z jej ruky zbraň, „nie?“ priložil iskriacu čepel' na Spisovateľovo brucho a zvýšil výkon. Potriaslo ním a zo zraneného spáleného miesta sa vyvalila krv. Zvrtol sa k Amande a chytil ju pod krk ľavou rukou. Druhý technik mu zatlieskal.

„Váľaš borec, len ich doraz!“

„To si písš,“ stlmil iskrenie na nulu a zabodol čepel' do Amandinho boku.

„NIE!“ zvraskol Spisovateľ, „ty malá prašivá sviňa!“ Trhol reťazami na ktorých bol zavesený. Technik sa na neho otočil a zdvihol čepel' tak, aby mieril na krk.

„Zbohom ty zavšivenec,“ napriahol ruku a v tú ranu sa ozvalo zasvišťanie. Ruka sa mu roztriasla a z krku mu začala tiecť krv. Spisovatelia si vymenili spýtavé pohľady. Pero dopadlo na zem a niekoľkokrát sa odrazilo od betónovej podlahy. Technik stratil balans a naklonil sa dopredu čím sa oprel o Spisovateľove obnažené torzo a zanechal na ňom krvavú stopu po tom, čo klesal k zemi. Druhý technik hľadal zdroj svišťania. Ozvalo sa ďalšie, inštinktívne zaklonil hlavu. Do jedného z jeho jazdcov sa zabodla lesklá čepel'. Do miestnosti vošlo Dievča X, odeté v čiernom.

„Ty si myslíš, že sa ma zbavíš?“ vrhla sa po ňom s vysunutými pazúrmí. Šikovne uhol a chcel do nej zabodnúť dýku, akou vybavil každého jazdca. Chytila mu zápästie a pevným stiskom mu rozdrvila kosť. Zaskučal bolesťou. Dýka sa jej zaborila do ramena. Chytila ho pod krk.

„pmocfoc!“

Armáda jazdcov sa otočila na Dievča X spolu s dvoma Amandami. Preglgla. Hrdila technikom do armády. Počula praskanie kostí.

„To sú?“

„Tvoje obeť!“ technik vzal ovládanie a nastavil ho na maximum.

„Ty si ...“

„Netvor? Ale drahá, to si aj ty! A teraz z teba nezostane nič! Zabiť!“

Rozbehla sa smerom k dievčatám, ktorým za uchom blikalo modré svetlo. Zdra-

pila obe zariadenia naraz, no Amanda v ružovom ešte stihla cez jej ruku prejsť elektrizujúcou čepelou. Čím ju vystavila elektrickému šoku. Dievča X dopadlo na zem s otvorenou reznou ranou na pravom predlaktí. Tiekla jej z toho krv. Od-
drapila reťaze Spisovateľom zatiaľ, čo sa Amandy otriasli. Jedna namierila na armádu perom. Druhé pero vzal Spisovateľ a spoločne sa vrhli medzi jazdcov. Druhá Amanda našla ručník ktorým obviazala Dievčaťu X ruku.

„Vezmi si rukavice a bojuj,“ nastavila ruky.

„Prosím?“

„Vezmi si ich a choď im pomôcť,“ X držala ruky vo vzduchu. Spisovateľ sa vrhol bez svojho nástroja na technika, ktorý sa snažil vybehnúť hore schodmi. Cestu mu skrížila biela postava. Ostal stáť. Spisovateľ mu prudko vytrhol ovládanie a nastavil VYPNUTÉ. Jazdci popadali na zem.

„Už máme prevahu my,“ tresol ním o stenu.

„Haha! Myslíte si, že ma prechytračíte?“ Chytráci?“

„Nemohla by si ho umlčať?“ pozrel na ženu v bielom.

„Mohla,“ pristúpila bližšie a pazúrmí sa mu chystala doškrabať tvár, keď práve o stenu buchol svojimi hodinkami. Celá budova sa roztriasla a ona mu tým pádom poškrabala hrud' a vytrhla mu časť kože a jedno rebro. Zdesene sa na to pozrel. Potom pozrel na ňu a potom späť na svoje vnútornosti. Spisovateľ ho pustil na zem.

„Čo sa sakra deje?!“ pozeral na prach valiaci sa zo stien.

„Niečo zlé.“

„Asi mi to nebude stačiť, aby som pomohla?“ Amanda ukázala svoje nové biele rukavice.

„Seknú ti,“ lusklo Dievča X v bielom s čiernymi rukavicami.

„Ja viem.“

„Netlacháme, bežíme,“ zavelil druhý Spisovateľ a spolu vybehli hore schodmi až pred budovu sirotinca. Ostali stáť ako prikovaní.

„Wau," Spisovatelia si pozreli obrovského Robota pred nimi.

„Ten psychopat postavil moju obriu verziu?" Dievčatá X stáli pred svojou obrovskou podobizňou. Kovy o seba škripali a hydraulika hlasno syčala v celom okolí. Na kovových končatinách mala obrovské čepele, ktoré sa leskli na slnečnom svetle.

„Viete, že sme... no budeme na sračky."

„To nám je jasné," Dievča X s rezanou rukou si držalo ranu. Mechanická ruka ju zdrapila a zdvihla. Spisovateľ vyskočil a chytil sa o hadice a putoval k oblohe.

„Hej!" Amanda s čiernym tielkom vyštartovala smerom za nimi. Cestu jej skrížila druhá ruka, ktorá do nej narazila plnou rýchlou. Odhodilo ju do murovaného plotu. Popraskala jej kosť v ruke. Dopadla na zem. Z úst jej tiekla krv.

Zovretá žena zaľala päsť a pokúsila sa roztrhnúť ramená. Nič. Robotická ruka ju dvíhala stále vyššie a vyššie. A tlačila silnejšie a silnejšie. Po čele jej stekal pot a tvár začala modrieť.

Spisovateľ preliezol cez hadice a vodiče do konštrukcie ruky. Pohyb ho hádzal na rôzne strany. Prichytil sa čiernej hadice. Vytiahol pero a okamžite aktivoval jeho elektronickú čepeľ. Zabodol ju do hadice. Pohyb na chvíľu prestal. Dievča X roztláčala pevné zovretie. Bez efektu. Spisovateľ potiahol perom skrz hadicu. Začala iskriť a syčať. Ukrývala vodiče a vzduchovú trubicu. Vytrhol čepeľ do vzduchu. Zabodol ju do druhej hadice. PRASK!

Spisovateľ skončil na otvore k zovretej päsťi. Držal ho len kryt ventilácie, ktorý pod ním praskal. Preglgol. Pero preletelo okolo neho rozlomené na dve časti.

Obrovský robot zdvihol nohu a pokúsil sa zašliapnúť druhého Spisovateľa, Amandu v ružovom tielku a biele Dievča X. Každí z nich sa vrhol do iného smeru. Dopadli na vlhkú hlinu. Amanda nastavila ruku do hora a vypustila plyn.

„Čo chceš urobiť? Uspať ho?" Dievča X na ňu pozrelo a vysunulo pazúry na jej

rukavici.

„Pravda, blbý nápad, ale čo ak," ustúpila jej a ponúkla jej, aby zaútočila na robotickú nohu. Žena neváhala a vrhla sa do kovu. Pazúre ľahko prenikli cez kov. Potiahla k sebe. Kovový kryt zapraskal a zostali z neho dve polovice. Dopadli na zem s rinčaním.

„Čo v tom máš?"

„Tajný roztok. Ľudí len uspí, no ak reaguje s veľkým množstvom kovu, tak," ukázala na dva prehnuté plechy, ktoré behom chvíle skorodovali.

„Šikovná výbava, kde si k tým veciam prišla?"

„Zdedila. Pozor!"

Dievča X uskočilo pred elektrickým výbojom, ktorý spôsobila Amanda v čiernom tričku tým, že sa vrhla do útrov robota. Pazúrmí z požičaných rukavíc rozsekala rozvodnú skriňu. Silný výboj ju vymrštil opäť do múru. Chvíľu po dopade ňou ešte triaslo. Dobehol k nej Spisovateľ.

„Si v poriadku?"

„Jasné," vyskočila na nohy a dlaňou ho odsotila, „uhni, mám tu zasratého robota s ktorým som ešte neskončila."

„Ehm," pozrel na to ako mu z vnútorného vrecka vytrhla čierne pero a zamával mu pred tvárou.

„Dáky problém?" ukázala mu elektrizujúcu čepeľ. Pokrútil hlavou. Na zem dopadli zvyšky druhého pera. Amanda pozrela na robota, ktorý zvieral Dievča X bez rukavíc vo svojom pevnom zovretí.

„Ty sráč!"

„Amanda!" zakričal na ňu Spisovateľ, keď vbehla do útrov robotickej nohy, ktorá náhle prestala byť na zemi. Silno narazila o zem v snahe rozmliaždiť Spisovateľa. Ostal stuhnuto stáť desať milimetrov od nárazu. Amanda s ružovým tielkom našpliechala všetku náplň na kovy.

„Čo robíš?" Spisovateľ ju ohriakol, keď šplechla náplň aj do útrov.

„Čo?“ spýtavo na neho pozrela a potom pozrela do vnútra na ozbrojenú Amandu, zavesené na hadiciach v snahe dosiahnuť vyššie. Jej telo dopadlo na spodok robotovej nohy. Dievča X začalo sekať plechy.

„NIE!“ Spisovateľ zrúkol, vbehol do robota a za ním vbehla aj druhá Amanda. Dievča X nechalo pazúry zaseknuté hlboko v kovochoch. Spisovateľ a Amanda ťahali Amandu von, keď robot zdvihol nohu a vyhodil Dievča X aj s polámanými plechmi. Trojica vypadla z konštrukcie, potom, čo sa chodidlo robota úplne rozpadlo. Tvrdo dopadli na zem. Spiaca Amanda pri dopade zapraskala. Jej ruka, ktorá skončila pod ňou v neprirodzenej polohe.

Dievča X letelo popred hrud' robota, pozrela pod seba. Zhlboka sa nadýchla, pri tom, keď spomalila a začínala naberať rýchllosť smerom dolu. Zavrela oči. Vlasy jej viali vo vzduchu. Vzduch jej šľahal tvár. Končatiny nechala voľne roztiahnuté. Zdvíhalo jej ich viac do hora. Zrazu pocítila ako ju niečo chytilo. Silné mechanické zovretie. Neotvárala oči, len zovrela päsť. Roztvorila ich s tým, že do kovu vystrelila svoje pazúre. Zabodli sa.

„Zbohom,“ pazúry explodovali a roztrieštli ruku na kovové kusy, ktoré ju stále držali a leteli s ňou k zemi.

Robot stratil bez ruky a nohy rovnováhu. Dvojica zakliesnená na druhej ruke mala na mále. Spisovateľ práve vylomil poklop ventilácie a odtrhol hadice v vedúce k mechanickej dlani. Rozovrela sa. Dievča X odeté v čiernom sa zachytilo o vystretý malíček. Spisovateľ k nej vyliezol. Celý robot padal k zemi.

„Budeme musieť skočiť!“

„Zbláznil si sa?“

„Zavalí nás to!“

„Fajn,“ pustila sa.

„Čo?“ skočil za ňou. Chytil ju. Prichytila sa silnejšie. Zatiahol za zips vnútorného vrečka saka. Zadná časť saka sa roztvorila a vyletel z nej padák.

TRESK! Upriamili svoju pozornosť na ruku, ktorá práve dopadla na zem, pričom

zvierala osobu. Dopadli na zem tesne pred tým, ako sa robot zrútil.

Jadro robota odkrylo troch ďalších Androidov, ktorý boli vyzbrojený lasermi. Dievča X, Amanda v ružovom tielku a dvaja Spisovatelia hľadeli na to, ako na nich mieria. Vymenili si pohľady.

„Som rád, že som ťa spoznal,“ šepol jeden druhému. Potom sa obrátil k Amanda, „aj teba som rád poznal.“

„To sa vzdávate?“ Dievča X zaťalo päste. Uvedomila si, že nemá rukavice.

„Hľadáš toto?“ Amanda vystrela ruku a ostne vyrazili k svojim cieľom. Každý zasiahol svojho robota. Explodovali.

„To je strašne husté, kde to zoženiem?“

„Nikde,“ Dievča X jej ich strhlo z ruky, „vývojár je kaput.“

„Vraj som kaput,“ ozvalo sa za nimi, „ja a kaput?“

Zvrtli sa. Technik stál hrdo v brnení, ktoré žiarilo na slnečných lúčoch. Dievča X na neho hľadelo.

„O čo ide?“

„Som technik, génius,“ zagestikuloval rukou vo vzduchu, „vieš, že keď použiješ trošku prášku z kože salamandry, trochu z prasaťa a pár ďalších ingrediencií tak stvoríš tak trošku látku, ktorá aktivuje v ľudskom tele schopnosť regenerovať. Nadopoval som sa ňou!“

„Vážne to funguje,“ Spisovateľ pristúpil bližšie.

„Ktorý z vás je ktorý? Prečo na vás nie je nič odlišné?“

„To je nepodstatné, ak to funguje, si vážne génius!“

„Jasné, že to funguje, podľahol by som zraneniam. Ale ďakujem,“ šibalsky sa usmial.

„Neďakuj mne, to ty si to stvoril. Ale existujú na tom vedľajšie účinky?“

„NIE!“

„Hovoríš to presvedčivo,“ Spisovateľ zostal stáť priamo oproti nemu.

„Spochybňuješ moju prácu?“ vystrel na neho ruku a odkryl si nabitý projektil.

„Moc meli, a presne toto potrebujem,“ zabodol mu elektrizujúcu čepel' do projektilu. Technik dostal elektrický šok. Spisovateľ vytiahol pero a fúkol do neho, akoby to bola zbraň. Vložil si ho do vnútornej kapsy.

„Mal by si vedieť, že trik s regeneračným elixírom poznám a má svoje nevýhody.“

Amanda v ružovom tielku a Dievča X pozreli na druhého Spisovateľa.

„Nikdy som to nepoužil. Len to poznám, videl som človeka, ktorý s tým experimentoval. Ak chcete aby vaše telo zregenerovalo správne, nesmiete mať na sebe nič. Oblečenie by sa stalo vašou súčasťou a narušilo by vašu genetickú štruktúru. Samozrejme len pri veľkých dávkach. Pri menších zraneniach vám stačí pomazať a ste v cajku. Lenže on použil isto toho veľa a tak sa stal tým oblekom. Doslova. Vyskratoval mu batériu a to ho vyplo. Na dobro.“

Dievča X zovreté v ruke sa vybilo von.

„Párty skončila?“

„Tak dako,“ odpovedal jej Spisovateľ.

„Čas vrátiť sa domov,“ povedal druhý Spisovateľ a pozrel na Amandu ležiacu na zemi.

„Dúfam, že má kúsok toho roztoku niekde schovaný,“ pristúpil k nej a hľadel jej na jej pokojnú tvár.

„Takže to je koniec? Žiadne čudné výjavy?“ Dievča X v čiernom si premeralo Spisovateľa.

„Nič, je čas prejsť cez portál a zničiť ho. Na dobro.“

„Určite, rád sme vás stretli,“ Dievča X v bielom kývlo na pozdrav.

„Zaujímavý stroj, pán Spisovateľ,“ Dievča X si prezeralo interiér Túlavej, „ako

si k nemu prišiel?"

„Našetril, kúpil, zariadil a vyrazil.“

„Chcel si to? Chcel si cestovať? Nevadí ti, že ideš len tam, kde sú koľaje?“

„Malo by?“

„Či to náhodou nechápeš ako obmedzenie?“ pozrela na Amandu ležiacu na posteli s takmer zotavenou rukou.

„Nie. Mám tu bicykel, keby som chcel ísť ďalej. Som rád, že sme u teba našli ten regeneračný lekvár.“

„Aj ja. Len ma trápí, že telo druhého technika sme nenašli.“

„Netráp sa. Len tak sa neukáže. Myslím, že aj sama si mu silný protivník.“

„Takže odchádzate?“ pozrela na stanicu za sklom.

„Áno,“ Spisovateľ vošiel na stanovisko stroj vedúceho a otočil kľúčom.

„Mohla by som...“

„Nemyslím, že je to dobrý nápad. Máš tu svoju rozrobenú prácu, no nie?“

„Pravda, ale určite sa zastavte,“ zišla po schodoch von a pozrela cez sklo na mladého adolescenta v kabíne.

„Určite,“ kývol jej a zdvihol vysielачku, „žiadam o povolenie mimoriadnej jazdy.“

„Ahoj Spisovateľ, mimoriadna jazda povolená, máte vystavanú cestu cez zhľavie a voľnú trať. Detaily si vypýtam neskôr,“ hlas zmizol v chrčaní. Spisovateľ odbrzdil strojovú brzdu, prepol smerový prepínač a pridal do akceleračnej páky. Naftový motor namontovaný zospodu zavrčal a z výfuku na streche sa vyvalil tmavý dym.

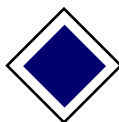
Amanda sa prebrala na sedačke, obzrela sa vôkol seba. Rýchlo prešla cez chodbičku na stanovisko k Spisovateľovi.

„Dobré ráno Šípková Ruženka, spalo sa ti dobre?“

„Nasrať,“ pozrela pred seba, „to už odchádzame?“

„Vyriešilo sa to.“

„A správca? A naša druhá zaplattená noc?“
„No,“ Spisovateľ prevrátil oči.
„Ty si na to zabudol, že?“
„Tak dáko, no mal by byť v poriadku, myslím. Zrkadlo zabarikádoval a,“ Spisovateľ sa zamyslel, „on tam mal tie mŕtvoly, že?“
„Tak vidíš, nevrátíme sa tam?“
„Nemám rád, keď máš pravdu.“
„Naser si,“ uškrnula sa a prešla do chodby odkiaľ zoskočila na nástupisko, ktoré skoro opustili. Rozbehla sa smerom k staničnej budove. V momente, keď dobehla pred ubytovňu stuhla. Spisovateľ ju zároveň zdrapil za predlaktie.
„Čo sa stalo?“ spýtavo pozrela na Spisovateľa.
„Vyťahoval dve čierne vrecia za bieleho dňa,“ žena pri nich pozorovala, ako správcu nakladajú do policajného auta, „myslela som, že ste odišli.“
„Chcela sa uistiť, že je v poriadku,“ pozrel na Amandu.
„Tak to pardón pán Spisovateľ, že sa snažím byť občas aj dobrý človek!“
„Nemyslel to tak a ja ho z toho vysekám,“ žena na ňu hodila úsmev.
„Ďakujem X, a celkom ti to sekne bez masky,“ Spisovateľ na ňu kývol hlavou, „Zbohom, odchádzame.“
„Nenávidím tieto odchody.“
„Za rok si si mohla zvyknúť Amanda, dobre vieš, že vždy nakoniec odídeme.“
„Áno,“ kráčali spolu späť k železničnej stanici, kde ich čakala Túlava. Opäť sa vydávali na púť do neznáma. Kovové kolesa sa niekoľkokrát pretočili na koľajnici a potom sa stroj rozbehol po širšej trati. Spisovateľ zahúkal pred vjazdom do tunela. Spisovateľ upieral pohľad na trať pred sebou a Amanda stála opretá v dverách do stanoviska a pozorovala tunel, ktorý sa k ním približoval.

Ďalšia epizóda

TRHLINY SPOMIENOK

„Takže, opäť ideme na vzduch?“

„Jop,“ otvoril dvere a zišiel s klinmi dole k náprave, ktorú nimi zaistil.

„Vy ste ten muž bez mena?“ ozvalo sa z poza neho. Spisovateľ preglgne a obzrie sa na chalana, ktorý sedí na druhej strane perónu. Amanda vykúkala z dverí a hodila spýtavý pohľad na Spisovateľa. Pokrútil hlavou

„Ste ten, ktorý príde vyriešiť problém, správne?“

„V podstate?“ Spisovateľ si premeral sediaceho chalana, vôbec na nich nehládel pozeral do diaľky. Spisovateľ tam však nič nevidel.

„Mohli by ste pristúpiť o dva kroky bližšie?“

„No,“ Spisovateľ mykol plecami a pristúpil. Tesne za ním na zem dopadol vtačí trus. A ešte aj na miesto, kde pred tým stál. Amanda nadvihla jedno obočie.

„Kto si?“ Spisovateľ hľadel na útlu postavu sediacu na panelovom peróne.

„Nieko, kto vám chce pomôcť a potrebuje pomôcť.“

„A vieš kto som ja?“

„Viem aj kto je Amanda,“ pozrel na Amandu, ktorá stuhla v dverách Túlavej. Oči mala nezvyčajne rozšírené.

„Prečo o tebe nie je záznam?“ starý hlas Spisovateľa znepokojil, „prečo nikto nesmie vedieť tvoje meno? Alebo tvoj vek? Koľko máš rokov? Sto päťdesiat? Dvesto? Dozvie sa to tvoja priateľka pred tým, než ju rozpolím na dve časti?“

Amanda mu venovala veľmi spýtavý pohľad.

„Prepáč,“ nevyslovil to, len pohlol ústami. Rozumela mu, preto smutne prikývla a

zvesila ruky.

